

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ... ΕΝΑ ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

[Διήγημα ἐκ τοῦ... φυσικοῦ].

Ο ἥρωας μου ὀνομάζεται Πλάτων· εἶνε μαθητὴς γυμνασίου καὶ ἀγαπᾷ, ὡς ὁ φιλόσοφος τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα, τοὺς διαλόγους — κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος — καὶ τὴν δεσποινίδα Ἑλένην — κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του ἔτρεφεν ἄσβεστον ἔρωτα πρὸς τὴν γείτονα αὐτοῦ δεσποινίδα Ἀντιγόνην, ἀλλ' ἄφ' ὅτου ὁ καθηγητὴς του εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ διδάξῃ τὸ ὁμώνυμον δρᾶμα τοῦ Σοφοκλέους, χάριν τοῦ ὁποίου ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν ταξίν, ὁ ἥρωας μετετράπη εἰς φοβερὸν μῖσος. Ὑπάρχει ὅμως καὶ γνώμη, ὅτι ὁ ἥρωας ἐσθέσθη διὰ ραβδισμού τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ γενναίας ψυχρολουσίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιβεβαιοῦσιν οὔτε οἱ γείτονες, οὔτε τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον.

Τὸ ἴνδαλμα τοῦ Πλάτωνος, εἰπομεν, ὀνομάζεται Ἑλένη. Τί ὄνομα πεζὸν δι' ἕνα ρομαντικὸν ἐραστήν! Ἀλλ' ἡ καλλονὴ τῆς; Ἐκείνη ἠδύνατο νὰ τρώσῃ τὴν καρδίαν καὶ τοῦ μάλλον ἀναισθητοῦ φοιτητοῦ τῆς φιλολογίας. Ἡ Ἑλένη ἦτο μαθήτρια — ἅς εἰπώμεν — τοῦ Ἀρσακείου καὶ οὐδέποτε διενεόθη νὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα ἢ νὰ γράψῃ εἰς περιοδικόν· ἀπλῶς ἐσκέπτετο πῶς νὰ λάβῃ τὸ

πτυχίον της καὶ ἐπρωτίμα ν' ἀναγινώσκη μᾶλλον τὰ διδασκόμενα ἐν τῷ σχολείῳ δράματα ἢ τὰ «Δράματα τῶν Παρισίων» τοῦ Ponson de Terrail, τὰ ὅποια ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὡς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τὸν Ὅμηρον.

Ἐννοεῖτε τώρα εὐκόλως, ὅπόσον ἡδύνατο ὁ ἔρως νὰ συμβιβάσῃ τοὺς δύο αὐτοὺς χαρακτῆρας!

* *

Ἦτο ἡ ὥρα 5η μ. μ.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ της μελετῶσα πρὸ τοῦ κομποῦ αὐτῆς γραφείου τὰ μαθήματα τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Καὶ ὁ Πλάτων ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ σχολείου του, ἀλλ' αὐτὸς ἔρριψε τὰ βιβλία καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ... σχέδια κατακτήσεως τῆς καρδίας ἐκείνης. Ἐσκέφθη νὰ τὴν ἀρπάσῃ, ὡς ὁ Πάρις τὴν Ἑλένην τοῦ Μενελάου, καὶ ἀποτόμως νὰ τῇ ἐκφράσῃ οὕτω τὸν διακαῆ πόθον του, ἀλλ' ἐφοβεῖτο δεύτερον Τρωικὸν πόλεμον μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς της, εἰς τὸν ὅποιον ἦτο βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο νικητής.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;

Νὰ μαλαῇ τὴν σκληρὰν καρδίαν της διὰ τῆς πειθοῦς. Τὸ ἀπεφάσισε καὶ ἤρχισε νὰ τὸ πραγματοποιεῖ. Εἰσῆλθε συγκεκνημένος εἰς τὸ δωμάτιόν της—εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτό, ἀφοῦ ἦσαν πάροις αἱ δὲ οἰκογένειαι των συνεδέοντο διὰ στενῆς φιλίας—καὶ δι' ἐπιδεξίου τρόπου ἀφῆκε νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα.

— Αἰωνίως θὰ διαβάζῃς, Ἑλενίτσα, αὐτὰ τὰ σχολαστικὰ βιβλία; Ἦτο ἡ πρώτη ἐπίθεσις.

— Μὰ δὲν βλέπω τί ἄλλο πρέπει νὰ κάμω. Ἦτο ἡ πρώτη ἄμυνα.

Ἐγένετο ἀνακωχὴ πέντε λεπτῶν. Τὰ χεῖλη ἐκείνου ἦσαν ἑτοιμα διὰ γενναίαν ἐπίθεσιν· αἱ χεῖρες ἐκείνης προπαρεσκευάζοντο διὰ γενναιοτέραν ἄμυναν, ἥτις ἡδύνατο νὰ φέρῃ καὶ χαρακτῆρα ὑπερβάσεως.

— Λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσαι κανένα ζῆλον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα ἐκτὸς τῶν ἀνοήτων αὐτῶν βιβλίων;

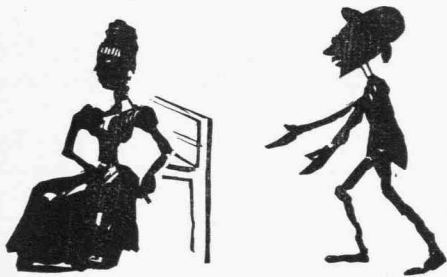
— Οὐδένα.

— Καὶ ἐὰν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ σοῦ ἔλεγεν ὅτι;...

— Θὰ τὸν ἐθεώρουν ἀνόητον.

— Καὶ ἐὰν ἤμην ἐγώ;

— Θὰ ἐπέμενον εἰς τὴν γνώμην μου.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν, Ἐλενίτσα μου;

— Ὁχι.

— Ν' ἀπελπισθῶ· δὲν μὲ ἀγαπᾷς;

— Ὁχι, σὰς λέγω ἐκ δευτέρου.

Ἡ σιωπὴρὰ ἀνακωχὴ ἐπανελήφθη. Ὁ Πλάτων ἐστήριχθη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ γραφείου καὶ παρετήρει μὲ ἀπλανὲς βλέμμα ἐπ' ἀνοικτοῦ βιβλίου.

— Μὲ ἀγαπᾷς, ἀνεφώνησεν ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, με ἀγαπᾷς, Ἐλενίτσα...

— Καὶ πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; Ἡρώτησεν ἐκπληκτος ἐκείνη.

— Μοῦ τὸ εἶπεν αὐτὸ τὸ βιβλίον. Εἶνε ἡ γραμματικὴ σου, εἰς τὴν ὑποῖαν ἔχεις τυφλὴν ὑπακοήν. Δὶς μοὶ ἡρνήθης, ὅταν σοῦ εἶπον, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς· λοιπὸν παρατήρησε τί γράφεις ἐδῶ: «Δύο ἀρρήσεις κάνουν μίαν κατάφασιν.»

Εὐθύς ὡς ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπανέλαβε τὴν ἐπίθεσιν ὁ ἀκαταπόνητος ἐραστής, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην διὰ χειραψιῶν. Ἡ σκληρὰ κόρη ἀντέταξε τὰ αὐτὰ ὅπλα καὶ ἰσχυρὰς φωνάς.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ φαίνεται ἡ αὐστηρὰ φυσιογνωμία τοῦ εὐσώμου πατρὸς τῆς πολιορκηθείσης νεάνιδος.

— Μιὰ ὥρα ἔχω, βρωμόπαιδο, ποῦ σέ ἀκούω νὰ βασανίζῃς τὸ κορίτσι μου, ἀλλὰ 'περίμενα νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ φθάσῃς. . . εἶπεν ἐξηγριωμένος. Αὐτὴ ἡ γραμματικὴ μετὴν ὁποίαν ἔκαμες τὴν ἀνακάλυψιν εἶνε παλαιὰ ἐκδοσις. Ἡ ἰδική μου λέγει, ὅτι «δύο ἀρρήσεις κάνουν. . . ἓνα ξυλοκόπημα» καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος.

Ἦκούσθη μεγάλη ταραχὴ ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ ἐρωτύλος νεανίσκος ἐξῆλθεν αὐτοῦ τρέχων βιαίως καὶ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ κακοῦ του δαίμονος. Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἑλένης ἔρρευσαν δύο δάκρυα ὡς μαργαρίται, ὅταν δὲ ἤρχισε νὰ διευθετῇ τὰ πράγματα καὶ τὰ βιβλία, ἔρριψε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς γραμματικῆς καὶ τὸ κατηραμένον αὐτὸ βιβλίον εἰς δύο του σελίδας ἐπεδείκνυε προπετῶς τὸ ρῆμα. . . . «τύπτω».

Εὐάγγελος Κουσουλάκος